

Objawienie Jezusa Chrystusa - numer sześć

Zmartwychwstanie śpiących umarłych

Jeff Pippenger

2023-10-27

Opieramy się na ostatnim proroctwie Izajasza, które zaczyna się w rozdziale czterdziestym od określenia czasu zwłoki, zapoczątkowanego rozczarowaniem z 18 lipca 2020 roku. Powiązujemy śmierć dwóch świadków z Apokalipsy z umarłymi w dolinie wyschłych kości u Ezechiela w rozdziale trzydziestym siódmym. Przez powtórzenia staramy się ustalić ściśle określoną sekwencję wydarzeń związaną ze zmartwychwstaniem tych, którzy zostali zamordowani na ulicy przez bestię, która wyszła z otchłani.

Gdy zestawiamy te prorocze fragmenty, odpieczętujemy części Księgi Objawienia, które dotąd nigdy nie zostały dostrzeżone, ponieważ to poselstwo jest odpieczętowaniem Objawienia Jezusa Chrystusa, które ma miejsce tuż przed zakończeniem ludzkiego czasu próby. Wykonujemy tę pracę, bo „czas jest bliski”. Odsłaniając prawdy w Księdze Objawienia, które są teraz w trakcie wypełniania się, spełniamy właśnie to dzieło, które w Księdze Objawienia zostało określone jako dzieło Jana. Powiedziano mu, by zapisał rzeczy, które widział, a były to rzeczy wtedy istniejące, i zapisując je, Jan jednocześnie spisywał rzeczy, które będą.

Napisz to, co widziałeś, i to, co jest, i to, co będzie potem. Objawienie 1:19.

Logiczną przeszkodą dla Adwentystów Dnia Siódmego może być ich tradycyjne rozumienie Księgi Objawienia. Gdy ktoś przyjmuje ustanowioną prawdę, lecz nie dostrzega, że ta prawda została pomyślana tak, by rozwijać się w czasie, jego początkowo poprawne rozumienie prawdy może stać się tradycją lub zwyczajem. Prawda, która przekształciła się w tradycję, może zrodzić ślepotę ukazaną w poselstwie do Laodycei. Pierwotna prawda wciąż jest prawdą, ale niezdolność dostrzeżenia, że prawda rozwija się z biegiem czasu, rodzi ślepotę. To nie prawda jest przyczyną ich ślepoty; ślepotą jest jedynie objawem przyczyny. Przyczyną są uszy, które nie chcą słyszeć, oczy, które nie chcą widzieć i serce, które nie chce się nawrócić u tych, którzy zadowalają się wygodą tradycji i zwyczaju.

Chrystus w swoim nauczaniu przedstawiał dawne prawdy, których On sam był źródłem, prawdy, które głosił przez patriarchów i proroków; lecz teraz rzucił na nie nowe światło. Jakże inne okazało się ich znaczenie! Jego wyjaśnienie wniosło ze sobą potok światła i duchowości. I obiecał, że Duch Święty oświeci uczniów, że Słowo Boże będzie im się wciąż na nowo odsłaniać. Będą mogli ukazywać jego prawdy w nowym pięknie.

Od chwili, gdy w Edenie wypowiedziano pierwszą obietnicę odkupienia, życie, charakter i dzieło pośrednictwa Chrystusa były tematem rozważań ludzkich umysłów. Jednak każdy umysł, przez który działał Duch Święty, przedstawiał te zagadnienia w nowym, świeżym świetle. Prawdy o odkupieniu podlegają nieustannemu rozwojowi i rozszerzaniu. Choć stare, są zawsze nowe, nieustannie objawiając poszukującemu prawdy większą chwałę i potężniejszą

moc.

W każdej epoce pojawia się nowe rozwinięcie prawdy, orędzie Boga do ludzi tego pokolenia. Wszystkie stare prawdy są niezbędne; nowa prawda nie jest niezależna od starej, lecz stanowi jej rozwinięcie. Tylko gdy stare prawdy są zrozumiane, możemy pojąć nowe. Gdy Chrystus pragnął otworzyć swoim uczniom prawdę o swoim zmartwychwstaniu, zaczął „od Mojżesza i wszystkich proroków” i „wykładał im we wszystkich Pismach to, co odnosiło się do Niego”. Łukasza 24:27. Lecz to światło, które jaśnieje w świeżym odsłonięciu prawdy, uwielbia to, co dawne. Kto odrzuca lub zaniedbuje nowe, w istocie nie posiada starego. Dla niego traci ono swą żywotną moc i staje się jedynie martwą formą.

Są tacy, którzy utrzymują, że wierzą i nauczają prawd Starego Testamentu, a równocześnie odrzucają Nowy. Lecz odmawiając przyjęcia nauk Chrystusa, świadczą, że nie wierzą w to, co mówili patriarchowie i prorocy. „Gdybyście uwierzyli Mojżeszowi” — powiedział Chrystus — „wierzylibyście i Mnie; bo on o Mnie pisał.” Jan 5:46. Dlatego nawet ich nauczanie Starego Testamentu nie ma prawdziwej mocy.

Wielu spośród tych, którzy twierdzą, że wierzą i nauczają ewangelii, tkwi w podobnym błędzie. Odrzucają Pisma Starego Testamentu, o których Chrystus powiedział: 'To one składają świadectwo o Mnie.' Jana 5:39. Odrzucając Stary, w istocie odrzucają i Nowy; gdyż oba są częściami nierozdzielnej całości. Nikt nie może właściwie przedstawić prawa Bożego bez ewangelii ani ewangelii bez prawa. Prawo jest ewangelią ucieleśnioną, a ewangelia jest prawem objawionym. Prawo jest korzeniem, ewangelia jest wonnym kwiatem i owocem, który ono rodzi." Christ's Object Lessons, 127.

To, że ktoś twierdzi, iż wierzy w stare, a odrzuca nowe, odnosi się z jeszcze większą mocą do Adwentystów Dnia Siódmego, którzy twierdzą, że wierzą w Biblię w całości, lecz odrzucają pisma Ducha Proroctwa. W Księdze Objawienia Jan jest symbolem ludu Bożego w dniach ostatecznych, który jest prześladowany za przyjęcie zarówno Biblii, jak i Ducha Proroctwa.

Ja, Jan, wasz brat i współuczestnik w ucisku, w królestwie i w wytrwałości w Jezusie Chrystusie, byłem na wyspie zwanej Patmos z powodu słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa. Apokalipsa 1:9.

Jeśli ktoś przyjmuje świadectwo Jezusa, które jest Duchem Proroctwa, czyli pismami Ellen White, to poprzedni fragment z jej pism wskazuje na kwestię, którą poruszam. Napisała, że „prawdy odkupienia podlegają stałemu rozwojowi i rozszerzaniu. Choć stare, są zawsze nowe, nieustannie objawiają poszukującemu prawdy większą chwałę i potężniejszą moc”, oraz że „w każdym wieku pojawia się nowe rozwinięcie prawdy, poselstwo Boga do ludzi tego pokolenia”.

Chociaż zwyczajowe rozumienie Księgi Objawienia, jakie może mieć przeciętny Adwentysta Dnia Siódmego, jest prawdą, cała Księga Objawienia jest świadectwem o czasach ostatecznych. Obecnie stosujemy prawdę, która teraz jest odpieczętowywana, a tej prawdy nie rozpoznają ci, którzy nie chcą przyjąć, że wszystkie fragmenty Księgi Objawienia są częścią Objawienia Jezusa Chrystusa, które w czasach ostatecznych zostaje odpieczętowane.

Zrozumienie podtrzymywane w adwentyzmie, że jedenasty rozdział Księgi Objawienia stanowi wypełnienie rewolucji francuskiej, jest poprawne, a Siostra White podtrzymuje ten właściwy pogląd. Jednak ta prawda była po prostu wydarzeniem historycznym, zapisanym, aby zilustrować czasy ostateczne. Cała Księga Objawienia jest podporządkowana temu prorocemu zjawisku.

Opieramy się na ukrytej historii siedmiu gromów jako przewodniku, aby połączyć Ezechiela 37, Izajasza 40 i Objawienie 11 z przypowieścią o dziesięciu pannach z Ewangelii Mateusza 25. Inna linia prorocza, która podtrzymuje zastosowanie omawianej przez nas proroczej sekwencji wydarzeń, znajduje się w linii Chrystusa, która zawiera również drugie świadectwo. Jezus miał trzydzieści lat, gdy został ochrzczony i stał się Jezusem Chrystusem, gdyż "Chrystus" w grece Nowego Testamentu, a "Mesjasz" w hebrajskim Starego Testamentu, oznacza namaszczonego.

To słowo, powiadam, znacie: zostało ono ogłoszone po całej Judei, począwszy od Galilei, po chrzcie, który Jan głosił; jak Bóg namaścił Jezusa z Nazaretu Duchem Świętym i mocą; który przeszedł, czyniąc dobro i uzdrawiając wszystkich uciskanych przez diabła; bo Bóg był z nim. Dzieje Apostolskie 10:37–38.

Przez trzydzieści lat Jezus przygotowywał się do namaszczenia, a gdy został namaszczony podczas Jego chrztu, On, jako Chrystus, głosił swoje orędzie przez trzy i pół dnia proroczego. Został potem zabity, złożony do grobu, zmartwychwstał, a następnie wstąpił do nieba. Początkiem Jego trzyipółletniej służby był chrzest, który przedstawia Jego śmierć i zmartwychwstanie, a na końcu Jego tysiąc dwieście sześćdziesięciodniowej służby został ukrzyżowany, a następnie zmartwychwstał — gdyż On jest początkiem i końcem. Wydarzenie Jego śmierci i zmartwychwstania zrodziło potężną armię, która przez kolejne trzy i pół roku głosiła Ewangelię Żydom, a następnie światu.

Kościół katolicki, czyli antychryst zapowiadany w biblijnych proroctwach, również przechodził trzydziestoletni okres przygotowań, zanim został namaszczony mocą. W roku 508 „the daily” zostało usunięte. Siostra White informuje nas wprost, że milleryci mieli właściwe zrozumienie „the daily” w Księdze Daniela, mimo że laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w latach 30. powrócił do satanicznego poglądu na „the daily”, charakterystycznego dla odstępczego protestantyzmu.

„Wtedy ujrzałam w odniesieniu do ‘ustawicznej’ (Daniel 8:12), że słowo ‘ofiara’ zostało dodane przez ludzką mądrość i nie należy do tekstu, oraz że Pan dał właściwe zrozumienie tego tym, którzy wzniesli okrzyk godziny sądu.” Wczesne Pisma, 74.

„Codzienne” oznacza pogaństwo, a pogański Rzym był mocą, która powstrzymywała i uniemożliwiała papieżowi wstąpienie na tron nad światem. Jak przepowiedziano w Księdze Daniela, a następnie potwierdziła to historia, a potem zostało to objawione przez aniołów Williamowi Millerowi i następnie potwierdzone przez Ellen White; w roku 508 pogańskie powstrzymywanie wzrostu papieżstwa zostało usunięte. Podobnie jak w przypadku Chrystusa, przez trzydzieści lat antychryst przygotowywał się do otrzymania władzy w roku 538. Chrystus i antychryst przez trzydzieści lat przygotowywali się do otrzymania władzy. Gdy papieżstwo otrzymało władzę w roku 538, głosiło swoje przesłanie śmierci przez trzy i pół proroczego roku,

tak jak Chrystus głosił swoje przesłanie życia przez trzy i pół roku. Dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Apokalipsy, którzy w historii Rewolucji Francuskiej reprezentowali Stary i Nowy Testament, również otrzymali moc, by prorokować przez trzy i pół proroczego dnia.

I dam moc moim dwóm świadkom, i będą prorokować tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, odziani w wory. Objawienie 11:3.

W 1798 roku, po tysiącu dwustu sześćdziesięciu dniach proroczych, antychryst otrzymał śmiertelną ranę, tak jak Chrystus umarł na krzyżu po tysiącu dwustu sześćdziesięciu dniach, i tak jak dwaj świadkowie, reprezentujący Słowo Boże, zostali zabici na ulicy po tysiącu dwustu sześćdziesięciu dniach.

Trzeciego dnia Chrystus zmartwychwstał, a jednym z głównych tematów dotyczących Antychrysta w Apokalipsie jest uleczenie jego śmiertelnej rany, czyli jego zmartwychwstanie. Zmartwychwstanie Chrystusa nastąpiło trzeciego dnia, a zmartwychwstanie dwóch świadków nastąpiło po trzech i pół dnia. Antychryst zostaje symbolicznie wskrzeszony trzeciego dnia, ponieważ według kilku proroczych świadectw trzeci dzień jest symbolem ustawy niedzielnej. W czasie ustawy niedzielnej bestia z morza z trzynastego rozdziału Apokalipsy zostaje wskrzeszona, a znamię bestii z morza staje się próbą. Wówczas Organizacja Narodów Zjednoczonych, dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Apokalipsy, na polecenie Stanów Zjednoczonych, które są wiodącym królem wśród dziesięciu królów, wyniesie Antychrysta na głowę potrójnego sojuszu, gdy papieństwo wstępuje na tron ziemi.

"Gdy zbliżamy się do ostatniego kryzysu, sprawą najwyższej wagi jest, aby wśród narzędzi Pana panowały harmonia i jedność. Świat jest pełen burz, wojen i niezgody. A jednak pod jednym przywódcą — władzą papieską — ludzie zjednoczą się, by sprzeciwić się Bogu w osobie Jego świadków. To zjednoczenie spaja wielki odstępcę. Podczas gdy stara się jednoczyć swoich popleczników w walce przeciwko prawdzie, będzie działał, by dzielić i rozpraszać jej obrońców. Zazdrość, złe podejrzania i obmowa są przez niego podsycane, aby wywołać niezgodę i rozdzwięk." Świadectwa, tom 7, 182.

Gdy Antychryst zostanie wskrzeszony, wstąpi na tron ziemi i poprowadzi trójczłonowy związek w jego marszu ku Armagedonowi, tak jak Izebel poprowadziła Achaba na Górę Karmel. Psalmista Asaf określa dziesięć narodów, reprezentujących Organizację Narodów Zjednoczonych, jako złowrogą konfederację wrogów Boga, którzy podnoszą swoją „głowę”, którą jest „władza papieska”.

Pieśń, psalm Asafa. Nie bądź niemy, Boże; nie milcz i nie pozostawaj beczynny, Boże. Bo oto twoi nieprzyjaciele wszczynają wrzawę, a nienawidzący ciebie podnoszą głowę. Zawiazali podstępna naradę przeciw twemu ludowi i naradzili się przeciw twym ukrytym. Rzekli: Chodźcie, wytępmy ich, aby nie byli narodem, aby imię Izraela już nie było wspomniane. Albowiem jednomyślnie się naradzili, sprzymierzili się przeciw tobie: namioty Edomu i Izmaelici; Moab i Hagaryci; Gebal, Ammon i Amalek; Filistyńczycy wraz z mieszkańcami Tyru; także Aszur przyłączył się do nich; wsparli synów Lota. Sela. Psalm 83:1-8.

Chorągiew trzech aniołów wówczas powiewa pośrodku nieba.

I ujrzałem innego anioła lecącego pośrodku nieba, mającego odwieczną Ewangelię, aby ją głosić mieszkańcom ziemi oraz każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi, mówiącego donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, bo nadeszła godzina Jego sądu; oddajcie cześć Temu, który uczynił niebo i ziemię, i morze, i źródła wód. I za nim podążył inny anioł, mówiąc: Upadł, upadł Babilon, wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu. A trzeci anioł poszedł za nimi, mówiąc donośnym głosem: Jeśli ktoś oddaje cześć Bestii i jej obrazowi i przyjmuje jej zamię na czole albo na ręce, ten także wypije wino gniewu Boga, wlane bez domieszki do kielicha Jego zapalczywości; i będzie dręczony ogniem i siarką na oczach świętych aniołów i na oczach Baranka. A dym ich męki unosi się na wieki wieków; i nie mają wytchnienia we dnie ani w nocy ci, którzy oddają cześć Bestii i jej obrazowi, oraz każdy, kto przyjmuje zamię jej imienia. Tu jest wytrwałość świętych: ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa. Objawienie 14:6-12.

Sztandar trzech aniołów będzie wtedy powiewał pośród niebios, lecz wkrótce Antychryst zostanie wyniesiony do nieba przez dziesięciu królów Organizacji Narodów Zjednoczonych. Sztandar będzie wówczas głosił przesłanie „prawdy”, a Antychryst będzie głosił przesłanie tradycji i zwyczaju. Trzej aniołowie ostrzegają ludzkość, aby nie przyjęła znamienia papieżstwa, lecz Stany Zjednoczone, jako fałszywy prorok, zmuszą świat do przyjęcia właśnie tego znamienia.

Na tym zakończymy, a do tematu wrócimy w naszym następnym artykule.